

Marx Laura
Dietetika, Negyedik évfolyam
2020 Tavaszi szemeszter
Portugália, Porto
Universidade Católica Portuguesa

Az Erasmus programról már nagyon régen hallottam, még középiskolás koromban, azonban akkor még nem tudtam, hogyan is működik pontosan. A 2019/2020-as tanév elején keltette fel az érdeklődésemet a program, ugyanis akkor két évfolyamtársam is Portugáliában kezdte őszi félévét. Tőlük kérdezősködtem, majd eljártam a gondolattal, mi lenne, ha a tavaszi félévben én is megpróbálnám, hisz nem veszíthetek vele semmit.

Hogy mit vártam tőle? Mindent és bármit!

Úgy gondoltam, tényleg semmi veszíteni valóm nincs. Fejlődik a személyiségem, kipróbálhatom milyen, ha egy idegen helyen, egy idegen nyelven kell megoldanom a szembejövő problémákat, új embereket ismerhetek meg, az angol nyelvtudásom is magasabb szintre léphet, akár még a helyi anyanyelvből is ragadhat rám valami, az iskolai tanulmányaimat nemzetközi szintre emelhetem, megtapasztalhatom ott hogyan közelítik meg a diétetikát és persze nem utolsó sorban utazhatok, világot láthatok. Bármilyen szituáció jöhet szembe, csak nyertesén jöhetnek ki belőle.

Talán a legnehezebb dolgok, amikkel szembe kellett nézni, a mobilitás előtti elintézni valók. Sok papírmunka, mindent beszerezni, megírni, határidőre leadni. Mikor ezzel sikeresen megvoltam és értesítettek, hogy elnyertem a pályázatot majd februárban utazhatok Portóba, nagyon boldog voltam. Fújtam egyet és folytatódhatott a szervezés, fel kellett venni a fogadó iskolámmal a kapcsolatot, illetve szállást kellett keresnem. Valamint jött egy olyan probléma, aminek az ilyen szintű elmérgesedésére, senki nem számított, a koronavírus, ami áthúzta a számításaimat és az öt hónaposra tervezett mobilitásból csupán másfél hónap lett. Nem sok, de hálás vagyok, mert annál sűrűbb és élménnyel telibb volt.

Szerencsére nagyon korán, körülbelül két hónappal az utazás előtt meg tudtam vásárolni a repülőjegyemet, így viszonylag olcsó volt. Nagyon vártam az utazást, ugyanis, az volt életem első repülése. Portóban a repülőtéren várt minket a szállásadónk, plusz költségért, így egyszerűen megoldódott a lakásba való eljutásunk is. Azt terveztem, hogy április végén hazalátogatok egy hétre és a születésnapomat itthon töltöm, mivel a vírus miatt úgy döntöttem, hogy sajnos előbb hazautazom, a repülés időpontját előrébb hoztam. A hazautunk nagyon viccesre sikeredett, ugyanis a járványhelyzet miatt, akkor már annyira lecsökkent a repterek forgalma, hogy összesen hat fővel indult a gépünk.

A szállásunk egy emeletes ház 4 szobás lakása volt. Hárman mentünk a szakról lányok, szerettünk volna egy helyen lakni és mindannyian külön szobában lenni, így nem volt egyszerű megtalálni a megfelelő helyet. Szerettük volna, hogy ne legyen túl drága, azonban az összes feltételünk nem tudott teljesülni. Mindenki a saját szobájáért fizetett, ami nem volt túl olcsó, a rezsit pedig ezenfelül szétosztottuk, a negyedik szobában egy nagyon kedves mexikói fiú lakott.

Én a szobámért 300€-t fizettem, valamint körülbelül, 50-60€-t a rezsierőltetért havonta, mivel a koronavírus miatt csak sajnos a hidegebb hónapokban voltunk ott, így az utóbbi is elég drága volt, ez valószínűleg egyre csökkent volna, a nyár közeledtével. Portugáliában az éghajlat miatt nem nagyon vannak fűtőtestek a lakásokban, így villanyradiátorokkal kellett fűtenünk, amikor hideg volt. Márpedig februárban és márciusban még elég hűvösek az éjszakák (én szinte mindig fáztam a lakásunkban), az áram pedig Európa szinten az egyik legdrágább az országban. Az ablakok pedig a legtöbb helyen régi faablakok voltak, így nem szigeteltek megfelelően. A helyiek azt mondták az újabb lakásokban már odafigyelnek ezekre a dolgokra, így, ha valakit odasodorna az élet, érdemes figyelembe venni ezeket a tényezőket a szállásfoglalásnál.

Rengeteg mosoda van Portugáliában, nekünk volt mosógépünk, de az óceán közelsége miatt, annyira párás a levegő, hogy a ruháinkat 4-5 napig lógattuk, hogy megszáradjanak. Erre azt a megoldást választottuk, hogy otthon kimostunk, majd a vizesholmikat elvittük egy mosodába és 1-2€ plusz költségért megszárazítottuk.

Pozitívum volt azonban, hogy a lakásban volt közös tér, nappali, konyha, két fürdőszoba és egy hatalmas erkély, ahol szinte minden reggel élveztük a korai napsugarakat. A nappaliban pedig, a vírusnak köszönhetően, megszámlálhatatlanul sok filmet néztünk meg.

Portót imádtam, röpké másfél hónap alatt a szívem csücskévé vált a város. Minden egyes részének megvolt a maga különleges hangulata, a nyugalmat árasztó óceánpart, a hangulatos folyómenti parkok, ahol esténként összejöttek a fiatalok és zeneszó társaságában elfogyasztottak egy-egy pohár portói bort, valamint a nyüzsgő belváros a történelmi macskaköves utcáival.

Nagyon egyszerű eljutni egyik pontból a másikba, ha az ember kiismeri a metróvonalakat, amihez kellhet egy-két hét, de egyáltalán nem olyan bonyolult, mint amilyennek elsőre tűnhet. Valamint a buszok is sűrűn járnak, viszont általában késésben voltak, ami nem túl meglepő, hisz a portugálok, nem a pontosságról és a kapkodásról híresek. Én a metrózást preferáltam inkább, azonban amikor iskolába mentem, muszáj volt buszoznom, ugyanis az egyetem az óceánparton van és oda már nem jár metro.

Bérletet vásároltam, amivel egyes körzetekben tudtam közlekedni, ez körülbelül 30€-ba került havonta. Az étkezést általában úgy oldottam meg, hogy hetente egyszer tartottam egy nagyobb bevásárlást egy szupermarketben, ekkor körülbelül 40€-t költöttem el. Általában otthon főztem magamnak és jól betankoltam gyümölcsökből, kedvencem az isteni lédús mangó volt, amit, aki eddig csak itthon kóstolt el sem tudja képzelni milyen. Természetesen kipróbáltunk helyi jellegzetességeket. Nagyon színes a tengeri ételek választéka, de legnépszerűbbek talán a tőkehalból készült fogások. Az éttermi és a bolti árak is drágábbak voltak picit az itthoninál.

Rengeteg program volt, főleg az első egy hónapban. Az első két hétben szinte csak aludni jártunk haza. Az ESN folyamatosan programokkal bombáztott minket, portói borkostoló, hajókázás a Douro folyón, városnézés, vacsorák, táncos estek, önkénteskedés, valamint esténként valamilyen egyedi témájú buli. Ezekért a programokért általában fizetni kellett, a kisebbek 3-5€-ba, a nagyobbak pedig 10-20€-ba kerültek. De ezekre valóban inkább az első hónapban költöttem, amíg ez ismerkedés jegyében teltek a napok. Később már megszerveztük magunknak a saját kis kialakult társasággal, ha valamit szerettünk volna megnézni vagy kipróbálni. Az ESN-es mentorokkal később is megmaradt a jó kapcsolat, mert nagyon segítőkészek voltak, szinte bármiben lehetett rájuk számítani és természetesen esténként mindig összefutottunk az Erasmus-os kocsmában.

A fogadó intézményünkben is nagyon segítőkészek voltak. Ennek nagyon örültünk, mert a kint tanultak nem igazán egyeztek az itthoniakkal, ugyanis egy biotechnológiai karra mentünk ki, ahol sok volt a laborgyakorlat és a kutató munka. Kevés tantárgyunk volt, de nem volt túl egyszerű belerázódni és megérteni, mit is várnak el tőlünk. Az én meglátásom szerint inkább volt gyakorlatias és interaktív az oktatás, mint elmélet központú. A legtöbb órán előadásokat kellett készítenünk és bemutatnunk, hogyan haladunk a vizsgálandó témával. Ezzel megküzdöttünk, mert idegen nyelven tudományos témákról beszélni nem könnyű, de megcsináltuk!

Én úgy gondolom, hogy a mobilitástól vártak, szinte mind teljesültek. Ha rágondolok, hogy ennek az egésznek félbe kellett szakadnia, megszakad a szívem. Épp kezdtünk kibontakozni, szorosabb kapcsolatokat kiépíteni, otthonosan mozogni a városban, kirándulásokra készültünk, hogy beutazzuk az országot, eljussunk Marokkóba, de sajnos most nem jött össze. Azonban tényleg hálás vagyok és örülök, hogy mindezt megtapasztalhattam, hisz abban a másfél hónapban, annyi minden történt velem és annyi mindent láttam.

Örülök, hogy belevágtam, és alig várom, hogy visszamehessek, és befejezhessem a bakancslistán üresen maradt pontok kipipálását.

